

[Svend Hangaard.]

ligne Spanien i 1930'erne, hvor der ikke var sket nogen intervention, med Vietnam i dag, og det forekommer mig at være en meget dårlig sammenligning. Jeg syntes, det var direkte pinligt at høre — ikke mindst at en socialdemokrat fremsatte den. I Spanien gik der en social omvæltning forud og vel at mærke en demokratisk omvæltning i så vid udstrækning, som det kunne ske i Spanien på det tidspunkt, og så kom Franco, generalen, med militæret og med støtte af godsejerne og den katolske kirke og gennemførte en blodig militær nedkæmpning af den lovligt valgte regering, og slutresultatet blev et diktatur.

I Vietnam har der været en række skiftende regeringer, som vi har hørt om det, alle diktaturer, alle med stærk støtte af de militære kredse, fra generalerne, og anti-sociale i deres sigte. Den nuværende general, Ky, så vi den 2. januar, var det vistnok, i TV, og vi hørte, at hans højeste nytårsønske var, at amerikanerne omgående skulle bombe Hanoi. Tror man da virkelig på, at denne mand repræsenterer folket? Denne mand, der har regeringen, har råderet over militæret, har støtte af snart 200.000 af verdens mest veludrustede soldater og har dog det største besvær med at klare den sociale revolte, som Vietcong er, som nok får hjælp, som vi har hørt om det her, men dog væsentlig mindre hjælp, end det er tilfældet for Sydvietnam, der får hjælp fra USA. Tror man — og med man mener jeg også og ikke mindst hr. Erik Kragh — tror man da virkelig, at man under junglekrigsforhold er i stand til at tvinge Syd-vietnameserne til at være gode Vietcong-soldater imod deres vilje? Giver dette ikke mistanke om, at man måske fra USA's side støtter et mindretal fremfor et flertal? Jeg tror, at hele den sag her er overordentlig farlig, ikke mindst fordi den forøger svælget mellem hvid og farvet, som på længere sigt vel nok er et af vore farligste udenrigs-politiske problemer.

Der var adskilligt flere ting, jeg gerne ville have rørt ved, men tiden begrænser det. Lad mig sige til sidst, at jeg ved da så udmærket godt, at vi er små her i landet, og vi spiller en forholdsvis ringe rolle, men jeg synes, det er mærkeligt, at når det gælder positive indslag og forslag fra dansk

side, er vi så uendelig små, derimod når det gælder militære indslag, er det uhyre vigtigt, at vi er med. Jeg kunne ønske, at vi i dette år og fremover ville være lidt dristigere, lidt mere aktive, lidt mere forpligtet af et medansvar for samarbejde og afspænding, end vi har været det hidtil, og dermed i højere grad være behjælpelig med en fredeligere verden.

Anders Andersen: Jeg ved ikke, om det må være mig tilladt under denne debat at vende lidt nærmere hjem, efter at man nu i nogle timer har bevæget sig på de mere fjernøstlige og sydøstlige områder, områder og problemer, som jo i sig selv nok har megen interesse.

Jeg har i og for sig tre ting, som jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger til. For det første den henvisning, som udenrigsministeren gav til statsminister Krags svar på det spørgsmål, jeg rejste for et stykke tid siden. For det andet de bemærkninger, som udenrigsministeren kom med i forbindelse med de forhandlinger, der har været ført imellem England og Irland, og for det tredje nogle mere almindelige betragtninger, som har en vis relation til de bemærkninger, som udenrigsministeren fremsatte i forbindelse med fællesmarkedsproblemerne og afsætningen af landbrugsprodukter.

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret. Jeg må desværre sige, at jeg ikke er i stand til at takke statsministeren for indholdet. Det beklager jeg sådan set. Se, det, som var problemstillingen, var to områder: denne såkaldte kødeksport til Vesttyskland, som er med til at volde store vanskeligheder for afsætningen af dansk kødeksport, og forholdet til Sverige. Vi har jo ført forhandlinger med udenrigsministeriet om disse problemer i adskillige måneder, og det har været et stærkt ønske fra landbrugets side på baggrund af den alvorlige karakter, som udviklingen antog, at få disse forhandlinger lagt op på regeringsplan, hvad jeg opfatter som ministerplan; man kan selvfølgelig sige, at også forhandlinger på embedsmandsniveau er på regeringsplan — men disse forhandlinger ønskedes altså lagt op på ministerplan, henholdsvis over for England og over for Sverige. Vi har ønsket dette, fordi vi mener dermed at kunne understrege den alvor, hvormed den danske